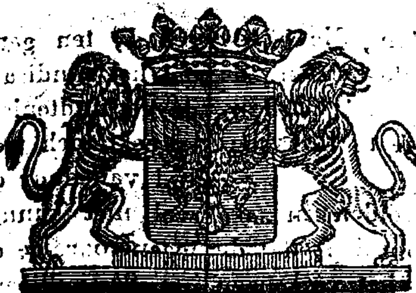
A. 1836 N°. 47.

ARNHEMSCHE COURANT.

Zaturdag den 16 April.

BEKENDMAKING.

DE STAATSRAAD GOUVERNEUR DER PROVINCIE GELDERLAND,

Brengt bij deze ter kennisse van een ieder, wien zulks aangaat, dat, volgens eene daartoe door Zijne *Majesteit den Koning* verleende magtiging, de *Weduwe C. H. BRESSER*, te *Nijmegen*, onder *de Firma van C. H. BRESSER*, wederom is geadmitteerd als Expediteur bij de Administratie der In- en Uitgaande Regten en Accijnsen, overeenkomstig art. 118 der algemeene wet op den opheff dezer middelen, met buiten-effect-lating der vroeger uitgereikte admissie.

Arnhem den 8sten April 1836.

De Staatsraad Gouverneur voornoemd,
VAN HEECKEREN VAN KELL.

FRANKFORT, den 12den April.

Dezer dagen is eene groote menigte menschen uit Tweebruggen en en den omtrek naar het hof van assises aldaar gestroomd, op het gerucht dat de vierschaar over eene ongehoorde misdaad zou gespannen worden. De zaak betrof *Betje Kettingring*, welke, zoo als verhaald werd, door hare eigene ouders gedurende zeven jaren in eene morsige kooi was opgesloten geworden, waar zij op verrot stroo sliep en niets dan aardappelen en water tot voedsel ontving. Wat had zij dan toch misdaan? Zij was, zoo zeide men, aan het verkeeren geraakt met een jongman, die knecht was in het ouderlijke huis. Dat hadden de ouders niet willen hebben, en volgens sommigen zou haar vrijer voor hare oogen zijn vermoord geworden. Al die geruchten hebben aanleiding gegeven, dat voor het geregt zijn getrokken: *Pieter Adam Kettingring*, landman te Hermenberg, een grijsaard van 75 jaren; en zijne vrouw *Eva Kettingring*, welke, schoon nog eerst 65 jaar oud, echter zoo zwak en gebrekkig is, dat zij niet kon blijven staan, maar in eenen armstoel moest gaan zitten. Beide beschuldigden hadden hunne kinderen en kindskinderen benevens al hunne overige bloedverwanten bij zich, die te zamen hun alle oplettendheid bewezen. De beschuldiging, welke zij te verantwoorden hadden, was, dat zij hunne dochter *Betje Kettingring* gedurende meer dan eene maand van de vrijheid beroofd hadden; eene misdaad, welke, volgens art. 342 van het strafwetboek, met altijd durenden dwangarbeid gestraft wordt.

Bij het verhoor van de getuigen bleek al dadelijk, dat het vertelseltje van eenen vrijer, dien men voor hare oogen den hals had afgesneden, geheel en al verdicht was. Ten aanzien van het meisje *Kettingring* werd voorts door getuigen verklaard, dat zij, voor dat zij opgesloten werd, reeds krankzinnig was; dat men, zoo voor hare eigene veiligheid als om de openbare zedelijkheid, haar niet in vrijheid had kunnen laten. Daar dit een en ander gedeeltelijk werd tegengesproken, liet de president van het hof het meisje *Kettingring* binnen komen. Zoodra zij verscheen, zag men al dadelijk, dat zij veel ouder was, dan de sprookjes zeiden, welke omtrent haar geloopen hebben. Zij zag er bleek en lijdend uit en ging moeijelijk, wegens eene verlamming van het linker been.

Op de vragen van den president, antwoordde zij woordelijk het volgende: Ik heet *Lisbeth Kettingring*. Ik weet niet hoe oud ik ben; dat kan mijne moeder zeggen. Ik meen vier en veertig jaar oud te zijn; dat bedenk ik mij daar. Ik ben te Hermenberg geboren. Ik weet niet hoelang ik te Tweebruggen ben. Ik heb er wel schik en ben met mijn lot te vreden; ik krijg goed eten, en heb mij niet te beklagen. Ik zou niet gaarne weder naar de kamer gaan, waar ik vroeger was. Men zegt mij, dat ik er zeven jaar in geweest ben; ik heb het zelf nagerekend, en denk dat het wel zoo wezen kan. Mijne moeder deed mij de deur open, zoo dikwijls ik het maar vroeg. In de kamer was het donker; er was geen venster in, maar door de reten van de deur kon ik het daglicht zien. Aan het gerucht der dienstboden merkte ik, dat de nacht voorbij was. Ik wist het zeer wel als het zondag was; dan hoorde ik de kerk-klok luiden, ook liet men mij zondags wel uit als mijne zuster van Saalsadt kwam. Ik bad God dikwijls. Eindelijk heeft Hij mijn verhoord, en mij de deur der gevangenis geopend, waar ik mij grootelijks verveelde. Het was er niet koud; er was een kagchel in den muur, waardoor het vertrek verwarmd werd. Ik heb twee zusters en drie broeders, die ik allen even lief heb. Ook heb ik mijn vader en moeder zeer lief."

De president haar vervolgens gevraagd hebbende, of zij hare ouders ook wilde zien, beefde zij en scheen als met de oogen den regter te vragen waar zij die zoeken moest. Toen men haar eindelijk de beschuldigden wees, werd zij zeer aangedaan, strekte de armen uit, en riep: „Heer! mijn moeder, schreit niet! waarom schreit gij?"

Het is onmogelijk het daarop gevolgd roerend tooneel te beschrijven. *Lisbeth* wierp zich in de armen van hare ouders en kuste ze vurig, bij herhaling.

De pleidooijen afgeloopen zijnde, werden aan de Jury deze vragen voorgesteld: zijn de beklaagden schuldig aan het berooven van *L. Kettingring* van hare vrijheid? Heeft die berooving langer dan een maand geduurd? — Hierbij moet opgemerkt worden, dat, als de berooving van de vrijheid geene maand te boven gaat, de schuldige valt in de termen van art. 341 van het strafwetboek, bepalende dwangarbeid van vijf tot twintig jaren; terwijl anders die straf altijddurend is.

De Jury gaf met zeven tegen vijf stemmen ten antwoord: Ja, de beklaagden zijn schuldig; maar de gevanghouding heeft niet langer dan eene maand geduurd.

Het geregtshof heeft zich echter, na gehoudene beraadslaging, met de minderheid vereenigd en de beklaagden vrijgesproken.

Deze zijn daarop in vrijheid gesteld, maar tevens dadelijk voor de correctionele regtbank gedagvaard.

— De staten-vergadering van Denemarken heeft aan den Koning een adres ingediend, waarbij zij zich verklaart tegen het aangaan van geldleeningen, om in de behoeften van den staat te voorzien. Zij acht, dat men steeds moet trachten, door bezuinigingen de uitgaven niet boven de inkomsten te doen stijgen, en dat als eenig te kort onvermijdelijk is, liever dadelijk tot zwaardere belasting moet overgegaan worden, dan tot eene geldleening, daar deze ligt een middel van verleiding wordt om uitgaven te doen, verre boven de krachten van den staat, met het eindelijk gevolg, dat er toch zwaardere belastingen moeten ingevoerd worden om de intresten te betalen, die dan aanhoudend op de ingezetenen blijven drukken; terwijl de staat onder eenen schuldenlast gebukt gaat, die deszelfs ondergang berokkenen kan.

— Aan alle kanselarijen van Oostenrijk is thans eene kennisgeving uitgevaardigd, dat de Keizer, als Koning van Hongarije, den titel van *Ferdinand V* heeft aangenomen.

— De Koning van Beijeren wordt den 14den April, van zijne reis naar Griekenland, te Munchen terug verwacht. Koning *Otto* van Griekenland denkt men, dat in het midden van Mei in Beijerens hoofdstad zal komen.

LONDEN, den 11den April.

De Russische gezant, graaf *Pozzo di Borgo*, is van eene ziekte hersteld. Den 17den en 24sten zullen er groote bijeenkomsten in zijn hotel plaats hebben, waartoe de uitnoodigingen reeds zijn rondgezonden.

Lord *Palmerston* is de kiezers van Tiverton, die hem benoemd hebben, gaan bezoeken. Hij is er zeer plegtstatig ontvangen geworden en heeft voor eene volksvergadering van meer dan 3000 personen het woord gevoerd.

— Uit Dublin wordt den 8sten April het volgende gemeld: « Verleden nacht heeft men hier het standbeeld van Koning *Willem III* op het plein *College Green* laten springen. De schuldigen aan deze verguizing van de Koninklijke waardigheid zijn nog niet ontdekt. De partijen leggen middelerwijl elkanderen die woeste daad wederkeerig te laste. De *Dublin Evening Mail* wil, dat alle protestanten zich wapenen zullen, daar de omstandigheden hagchelijker zijn dan tot nog toe sedert 1641 het geval was. — Volgens hetgeen de dagbladen melden, was het kruid aangebragt op den rug van het paard, waarop het standbeeld van *Willem III* gezeten was. De uitbarsting heeft eenige minuten na middernacht plaats gehad; het standbeeld is omgeslagen en zeer beschadigd; de beenen en de beide armen zijn gebroken en het aangezigt is niet kenbaar meer.

— De Prins van Capua (Karel van Napels) bevindt zich thans te Londen; maar hij is ongesteld. Hij schijnt het vochtige klimaat hier, niet te kunnen verdragen.

— Uit Lissabon zijn berigten tot den 1sten dezer. De wetgevende kamers zijn den 28sten Maart tot nadere oproeping gescheiden, daar, volgens het dekreet der Koningin daaromtrent, bij de onderscheidene godag

dienst-pleglitgheden, die aanstaande waren, en de feesten, die bij de komst van haren gemaal, Prins *Ferdinand*, zouden plaats hebben, de wetgevende werkzaamheden toch niet zouden kunnen voortgezet worden.

Men verwacht nog altijd eene verandering van ministerie te Lissabon.

PARIJS, den 12den April.

In een der dagbladen wordt gemeld, dat de veroordeelden in zake der Neillysche zamenzwering zich in cassatie hebben voorzien; dat de jurés eene aanvrage om gratie geteekend hebben, tot het verkrijgen van verzachting van straf voor deze jongelieden, die misschien meer als verdoolden, dan als strafwaardigen te beschouwen zijn, en dat ook verscheidene getuigen tegen hen zich hunner ten zelfden einde aantrekken.

— De jongste berigten uit Algiers melden, dat de maarschalk *Clauzel* voornemens is, naar Frankrijk over te steken, ten einde in de wetgevende vergadering tegenwoordig te zijn, als het budjet der kolonien daar behandeld wordt. Vooraf heeft hij echter nog met 8000 man eenen togt naar den Atlas ondernomen, ten einde de beys van Medeah en Miliana te installeren, en de onderwerping te ontvangen der volksstammen, die de stedehouder van *Abd-el-Kader* te Miliana tegen ons in vijandschap hield. De maarschalk heeft wijders aan den kommandant *Jussuf* toegestaan, om in de provincie *Constantine*, waarvan hij Bey geworden is, al te doen wat hij nuttig oordeelt. Hij zal trachten nog onderscheidene volksstammen te winnen.

Aan onzen nieuwen bondgenoot *Mustapha*, van Tlémécen, hebben wij reeds de onderwerping van vijf volksstammen in die streek te danken.

s'GRAVENHAGE, den 13den April

Tweede Kamer der Staten-Generaal.

De beraadslagingen worden geopend over de vier aanhangige financiele ontwerpen van wet.

De heeren *Schimmelpenninck*, *Luzac*, *van Reenen* en *van Sytzama* hebben zich tegen al de vier ontwerpen verklaard. De van regeringswege gegevene ophelderingen, de in de ontwerpen gebragte wijzigingen, hebben hen de ontwerpen niet van eene aannemelijker zijde kunnen doen beschouwen.

De heeren *van Nes*, *Romme*, *Luyben*, *van Dam van Isselt* en *van der Gronden* hebben zich verklaard ten voordeele van het eerste ontwerp, doch ten nadeele der drie overige voordragten. Na de verkregene ophelderingen van regeringswege, na de in de ontwerpen gebragte wijzigingen, meenden zij het eerste ontwerp te kunnen aannemen, en beschouwden zij het als eene gelukkige uitkomst van het beheer en beleid der Oost-Indische bezittingen, dat derzelver geldmiddelen in eenen zoo bloeijenden toestand verkeerden, dat dezelve ten behoeve van het Moederland dienstbaar konden worden gemaakt.

Wat de begrootings-wetten aangaat, daaromtrent bragten zij gelijke bedenkingen, als de bovengemelde leden, in.

Ten voordeele der twee eerste wetten, nopens de Oost-Indische schuld en de Belgische rentebetaling, doch mede tegen de begrootingswetten, hebben het woord gevoerd de heeren *de Bordes*, *Sandberg*, *van Rappard*, *Op den Hooff*, *Frets*, *Hooft* en *van Alphen*, die, hoezeer eenige bedenkingen tegen de eerste ontwerpen hebbende, daaraan hunne goedkeuring niet zouden weigeren, omdat zij verschillende goede gezigtspunten opleverden, in het verschiet ontlastingen voor de natie deden zien, en er, in allen gevalle, ten gevolge van de nadere in de ontwerpen gebragte wijzigingen, geen misbruik van dezelve gemaakt konde worden.

De heeren *Quintus* en *Belaerts* hebben het aannemelijke van de vier ontwerpen ontvouwd, de bedoelingen der regering verdedigd, daaraan hulde toegebragt, en zich over de schoone uitkomsten van het beheer der Oost-Indische bezittingen verheugd. Laatstgemeld lid heeft de nadeelen ontvouwd, welke er uit het verlaten van het thans betreden wordende spoor, nopens de staatkundige aangelegenheden, voor het Vaderland zouden kunnen ontstaan, welke, volgens hem, veel grooter zouden zijn, dan het geheele *status quo* ons berokkend heeft.

Z. Exc. *de Minister van Financien* zegt, dat hem twee wegen overblijven, om, namelijk, zeer uitvoerig alle gemaakte bedenkingen te beantwoorden, dan wel om zich tot eenige weinige aanmerkingen, ter opheldering of verantwoording van sommige punten, te bepalen. Dit laatste schijnt hem het meest overeenkomstig met den wensch der vergadering en met de belangen van het rijk. Z. Exc. kan dit te meer doen, omdat er reeds zoo vele openingen ruimschoots zijn gegeven, en bereids herhaaldelijk de stelligste verzekeringen afgelegd, de plegtigste toezeggingen gedaan zijn, en dat het gevolg van de gehouden raadplegingen tusschen 's lands regering en de vertegenwoordiging ook bovendien geweest is vele belangrijke wijzigingen in de wets-ontwerpen. In de eerste plaats meent de minister, omdat het hier eene persoonlijke zaak geldt, te moeten antwoorden op de misleiding van de leden, die door hem, volgens de meening van sommigen, zou hebben plaats gehad, ten gevolge der herhaaldelijk door hem afgelegde verklaring, dat het sijndicaat bij magte was, om, zonder verbreking van bestaande verbindtenissen, in de rentebetaling voor Belgie te voldoen; doch het spreekt toch wel van zelf, dat die verzekering afhankelijk was van den tijd van duur der tegenwoordige omstandigheden; want men zal toch wel niet kunnen veronderstellen, dat, bij eenen tienjarigen duur der tegenwoordige omstandigheden, het sijndicaat in staat geweest zou zijn, om 84 millioen tot dat einde te leveren. In April 1835 heb ik, zegt Z. Exc., bereids verklaard, dat het sijndicaat niet duurzaam in staat zou zijn in deze betaling te voorzien, en in December daaraanvolgende, heb ik stellig aangekondigd, dat het de laatste maal was, dat het sijndicaat in die betaling kon voorzien. Dat dit ligchaam derhalve niet in staat was, om de betaling vol te houden, was alleen het gevolg van den duur der omstandigheden.

Het is er verre af, dat de regering slechts geld zoude vragen, om de onzekere omstandigheden te bestendigen; maar dat hij niet schroomt (daar hij overigens wel gewenscht had, dat het aan de leden opgelegde geheim wat naauwer ware bewaard gebleven) om in zoo verre de geheimen van het gehouden comité-generaal bloot te leggen door te verklaren, dat Z. Exc. meent verzekerd en bewezen te hebben, dat er geen cent van hetgeen thans wordt aangevraagd, zal worden verzilverd, zonder dat men zich stipt aan de bepalingen der wet zal houden; dat het tweede deel der eerste voordragt eenig en alleen ten doel heeft, om het sijndicaat successivelijk in het bezit zijner gelden terug te brengen; dat, naar mate van den stand der prijzen, er schuldbrieven tegen 4 pCt zullen worden afgezet; dat men overigens, door de gevolgen der wetten te berekenen, zich te zeer aan verwarring van denkbeelden overgeeft, en het kapitaal en de renten niet als twee onderscheidene zaken blijft beschouwen; en dat het kapitaal een Oost-Indisch kapitaal is, doch het Moederland alleen voor de rente aansprakelijk blijft. Ten aanzien van den staatkundigen toestand des lands, heeft de minister in de gehoudene zitting met gesloten deuren zijn gevoelen zoo ruimschoots kenbaar gemaakt, dat het overbodig en onvoorzigtig zijn zoude, om daarover langer uit te weiden. Hij erkent echter gaarne, dat hij toen, zoo wel als heden, volkomen deelt in het gevoelen, dat hij het uur, waarop de beëindiging onzer zaken slaan zal, als het gelukkigste van zijn leven zal aanmerken; dat dit de geheel eenparige denkwijze der regering is, dat de uiterste droppel bloeds, de laatste penning van 's lands schatkist, gebezigd moet worden, om eene vernedering van Nederland te voorkomen, waarop de vijanden van hetzelve het schijnen toegelegd te hebben. De uitdrukking: *wij verkeeren in den nood!* schijnt den minister toe niet op onzen toestand van toepassing te wezen, vooral omdat de Voorzienigheid meer dan de menschen uitrigten kan. Onze redding schijnt nog wel niet nabij, maar onze val nadert evenmin, te minder omdat wij door het overschot der Oost-Indische geldmiddelen een balsem in de wonde hebben bekomen, welke wij ten onzen voordeele kunnen aanwenden. Hopen wij, dat de goede God het verschiet, dat zich voor ons opdoet, niet verduistere, en dat wij in staat mogen blijven, om, in spijt van de vijanden des Vaderlands, onzen tegenwoordigen toestand, zoo lang dit noodzakelijk en onvermijdelijk zal zijn, te handhaven.

Naar het schijnt, — gaat de minister voort, — verwerven de begrootingwetten de goedkeuring van het grootste deel der vergadering uit. Zij zijn nogtans het uitvloeisel van 's Konings ernstige overwegingen, om aan eenen buitengewonen staat van zaken, waarin wij ten aanzien onzer begrootingen verkeeren, paal en perk te stellen. Zoodra de Koning dit mogelijk heeft geacht, heeft Z. M. het voor eenen duren pligt gehouden, om dien staat van zaken te doen ophouden, en tot den gewonen tijd te dezen aanzien terug te keeren. En hoezeer het van den beginne af toescheen, dat deze vergadering zich met de voorstellen niet kon vereenigen, zoo heeft de Koning geoordeeld, dat, daar waar gemoedelijke overtuiging sprak, pligt hem verbood deze voordragten in te trekken; doch ze veeleer aan de beslissing van U Edel Mogenden onderwierp waardoor Z. M. aan Hoogstdeszelfs eigen geweten zal hebben voldaan.

Ter verdediging van dezelve meent de minister nog te moeten opmerken, dat de grondwet eene jaarlijksche begrooting, waarop alle uitgaven van den staat voorkomen, niet wil, het ook niet wenschelijk is, dat er zich jaarlijks schokken bij schokken kunnen voegen, en het altijd een gevaarlijk iets is, dat met elken 31 December het geheel bestaan der regering op het spel wordt gezet. Eene afkeuring der begrootings-wetten strekt ten bewijze, dat alles in de wereld voor onderscheidene wijzen van beschouwing vatbaar is, en dat, wat hier als pligt geoordeeld wordt, om tot stand gebragt te worden, elders niet met 's lands belang overeenkomstig beschouwd wordt. Ik verheug mij met de aanneming der eerste wetten, omdat zij de meest belangrijke zijn. De vreemdeling zal daaruit zien, dat de band van eendragt tusschen de wetgeving niet verbroken is en bestendigd blijft. Er zal dan ook geene valsche trompet, bij de verwerping der driejarige begroo-

lings-wet, kunnen geblazen worden, daar de aanneming of verwerping derzelve alleen van bijzondere beschouwingen afhangt. En hiermede onderwerpt de minister de wetten aan het oordeel en de beslissing der kamer.

Vervolgens wordt in hoofdelijke omvrage gebragt het *eerste* ontwerp, nopens de Oost Indische schuld, hetwelk wordt *aangenomen* met eene meerderheid van 46 tegen 6 stemmen. Tegen stemden de heeren: *Schimmelpenninck*, *van Reenen*, *Luzac*, *Warin*, *van Nagell* en *van Sytzama*.

Het tweede ontwerp, nopens de Belgische rentebetaling, wordt *aangenomen* met 40 tegen 12 stemmen. Tegen stemden de heeren: *van Dam van Isselt*, *van Meeuwen*, *Luyben*, *Romme*, *van den Mortel*, *van Nes*, *van der Gronden*, *Ingenhousz*, *Tromp*, *van Reenen*, *Cats* en *van Sytzama*.

Het derde ontwerp, tot vaststelling eener driejarige begrooting van uitgaven, wordt *afgekeurd* met eene meerderheid van 48 tegen 4 stemmen. Voor het ontwerp stemden de heeren *Quintus*, *van Hemert*' *Beelaerts* en *Dijkmeester*.

Het vierde ontwerp, nopens de driejarige begrooting van ontvangsten, wordt door den minister van financien, ten gevolge van de verwerping van het derde ontwerp, ingetrokken.

Daarna wordt de vergadering tot Zaturdag gescheiden.

Van den 14den April.

Z. M. heeft het departement van Oorlog gemagtigd, om de gewone tweemaandelijksche inspectien over de met onbepaald verlof zijnde mobiele schutters, eerst in de maand October aanstaande te doen houden, en om het doen kleeden van de mobiele schutters, behoorende tot de landelijke schutterijen van de ligting van 1835, tot aan dat tijdstip uit te stellen.

— Behalve over het ontwerp van wet, tot wijziging van den laatsten titel van het tweede boek des wetboeks van koophandel, betrekkelijk de binnenlandsche scheepvaart, is gisteren, in de zitting der Tweede Kamer, ook door de centrale afdeeling verslag gedaan over het ontwerp van wet, houdende straffen tegen misdaden van valsche munt en muntschennis. Over beide deze ontwerpen, zullen de beraadslagingen in de zitting van aanstaanden Zaturdag worden gehouden.

Uit het verslag, betrekkelijk de voordragt van wet nopens de munt, blijkt, dat men, bij het bestaande verschil van gevoelen, het van belang achtte, dat, indien men het woord *besnoeijen* in de wet zelve niet wilde bezigen, de daad zoodanig wierd aangeduid, dat het toepassen der straf nooit twijfelachtig kon worden; dat men met leedwezen had opgemerkt, dat in de considerans van het ontwerp nog niet was opgenomen datgene, wat echter zeer velen bleven houden voor het eigenlijke en waar motief dezer wet, de, hoe ten onregt dan ook betwijfelde, beteekenis namelijk van het woord *altérer*, noch ook in de wet het woord *besnoeijen* zelf, dat zoo zeer aan ieder bekende woord van dit vraagstuk, en dat men vragen moest, waarom de zaak niet zoo behandeld werd, zoo als zij waarlijk is; waarom tot kunstmatige middelen de toevlugt genomen, en het eigenlijk bestaande gebrek niet aangetast daar waar het inderdaad gelegen was. « Dat gebrek," wordt in het centraal verslag gezegd, « bestaat inderdaad niet ten opzigte van de eigenlijke *nationale* gangbare munt van het Koningrijk der Nederlanden, volgens de wet van 28 September 1816 ingevoerd: was deze besnoeid of verminkt, dan zoude men kunnen weigeren die te ontvangen, en men zoude dit zekerlijk doen. Maar het gebrek is gelegen in de ou de generaliteits- en provinciale munt; deze is bij art. 12 dier wet wel gangbaar verklaard in de noordelijke provincien, maar niet algemeen; zij is niet *nationaal* verklaard; zij blijft dus geheel buiten de wetsbepaling, welke toch eigenlijk alleen haar en niet de nieuwe muntspecien bedoelt; die munt was reeds voor de wet van September 1816 besnoeid, en zij is aannemelijk verklaard, zonder onderscheiding of zij besnoeid of onbesnoeid is, waarom dan niet de Fransche wetgeving, welke waarlijk, hoe men de zaak ook wende of keere, eene gaping openlaat, omdat zij voor ons land niet gemaakt is, maar voor een rijk, waar de toestand van het muntwezen verschilt van dat van ons land; waarom, vraagt de afdeeling, uit dien bijzonderen toestand geene aanleiding genomen, om voor die generaliteits- en provinciale muntspecien eene bijzondere op haar toepasselijke strafwet voor te dragen, en dit, om aan het woord *altérer* eene authentieke interpretatie te geven?"

Eindelijk, heeft men gemeend, dat in de wet nog niet werd voorzien het geval, dat de werklieden der munt, hoezeer wetende dat de zaak strafbaar was, aan het namaken der munt hebben deel genomen, maar dit kennelijk slechts hebben gedaan door aanzetting van, uit deferentie voor, uit gehoorzaamheid zelfs aan den muntmeester. Voor zoodanig geval beschouwde men de doodstraf veel te streng, en mag de wetgever, aan den anderen, niet steeds het Koninklijk prerogatief voor oogen hebben. Ten gevolge dezer bedenkingen heeft de regering nog bewilligd het zesde artikel van het ontwerp als volgt te doen wijzigen. « Art. 6 Met de doodstraf, bij art. 132 van het gemelde wetboek bedreigd, zullen alleen gestraft worden de muntmeesters, of anderen, die eenig bestuur over des rijks munt hebben, of werklieden bij de munt, wanneer deze zich zullen hebben schuldig gemaakt aan het namaken van de muntspecien, bij art. 2 dezer wet vermeld."

— Volgens kennisgeving van Z. Exc. den Minister van Financien, zal er, van af 2 Mei 1836, worden gevaceerd tot de voldoening van de twaalf maanden renten, ad vier ten honderd, op de onopgezegeld gebleven schatkistbiljetten, uitgegeven ingevolge de wet van 28 April 1834, terwijl almede, van af dien tijd, op de lands-kantoren mede zal worden gevacerd tot de intrekking, met bijbetaling van de twaalf maanden rente, telkens alsdan daarop verschenen, van de opgezegelde schatkistbiljetten, rentende vier ten honderd.

AMSTERDAM, den 14den April.

Beurs van den 13den April.

De Spaansche schuldbrieven hebben heden eene eenigzins aanzienlijke prijsverbetering ondervonden; het ontbrak natuurlijk geenszins aan geruchten, welke daartoe aanleiding zouden gegeven hebben. Men sprak van verscheidene overwinningen, welke de Christino's zouden behaald hebben; van zeer gunstige tijdingen uit Madrid nopens den geest der kamer der procuradores van meerdere zekerheid der rentebetaling, ik geef u dit alles zonder voor de echtheid te willen instaan; want sedert langen tijd zijn wij gedurig nopens de echte en onechte Spaansche berigten in onzekerheid.

Fluctuatien der prijzen:

Holland. Er is veel handel in onze binnenlandsche fondsen gedreven; $2\frac{1}{2}$ pCt. $56\frac{15}{16}$, 57 met groote kooplust gebleven; 5 pCt. $102\frac{5}{8}$, $\frac{1}{2}$, $\frac{5}{8}$, $\frac{5}{16}$, $\frac{3}{8}$ geoffereerd; kansbiljetten $25\frac{3}{16}$, $\frac{1}{4}$ in posten verhandeld; in oude sijndicaat werden eenige binnenlandsche commissien tot $98\frac{1}{4}$ en $\frac{1}{8}$ uitgevoerd; nieuwe gezocht en met $82\frac{7}{8}$ ook $\frac{15}{16}$ betaald; aandeelen handelmaatschappij geoffereerd en $141\frac{3}{4}$ à $\frac{1}{2}$ met verkoopers gebleven.

Spanje. Ardoins, welke gisteren $45\frac{3}{4}$ bleven, openden met $47\frac{1}{8}$, klommen tot $47\frac{3}{8}$ en hielden zich daarop tot het einde toe staande; groote stukken zijn met $46\frac{1}{4}$ en $\frac{1}{2}$ betaald; in passive was eenige handel: $15\frac{1}{8}$, $\frac{3}{16}$, $\frac{1}{8}$ gebleven; Fransche uitgestelde $16\frac{3}{4}$ en $\frac{7}{8}$ gedaan.

Alle Russische ook Oostenrijksche schuldbrieven waren op hun standpunt van gisteren gebleven.

Brazilië $87\frac{3}{4}$ à 88; *Columbia* $24\frac{3}{4}$, $\frac{7}{8}$; *Peru* $17\frac{3}{4}$, $\frac{7}{8}$; alle echter bij zeer geringe affaire, en werden slechts kleine postjes daarin gedaan.

Beurs van den 14den April.

Van alle geruchten, die gisteren nopens de Spaansche zaken liepen, is er nog geen bevestigd, maar ook niet tegengesproken; de Spaansche schuldbrieven hebben ook daardoor bijna niet gevarieerd.

In onze binnenlandsche effecten was veel handel, doch hebben de koersen niet merkbaar gevarieerd.

Fluctuatien der prijzen:

Holland. $2\frac{1}{2}$ pCt. $57\frac{1}{8}$, $\frac{3}{16}$, $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{16}$ à 57 gebleven, bij levendigen omzet; 5 pCt. $102\frac{3}{8}$, $\frac{1}{4}$ gebleven met verkoopers voor binnenlandsche rekening; kansbiljetten $25\frac{5}{16}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{3}{16}$, veel gedaan; oude sijndicaat $98\frac{1}{4}$, $\frac{3}{8}$ gezocht voor binnenlandsche rekening; nieuwe $82\frac{7}{8}$, 83, $83\frac{1}{8}$, 83 gebleven, bij geanimeerde affaire; oude aandeelen handelmaatschappij $141\frac{1}{2}$, $141\frac{1}{4}$ met verkoopers; nieuwe 103 gedaan.

Spanje. Ardoins openden $47\frac{1}{2}$, $\frac{5}{8}$, vielen tot $47\frac{7}{16}$ terug en bleven op dezen koers; groote stukken $46\frac{3}{4}$, $\frac{7}{8}$ gedaan; passive $15\frac{1}{4}$, $\frac{5}{16}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{8}$, bij eenigen omzet; Fransche uitgestelde 17 pCt.

Alle Russische en Oostenrijksche schuldbrieven als gisteren.

Aan Sicamber.

Wanneer men in een publiek dagblad, onder het opschrift: « Eene onwaarheid » een artikel doet plaatsen en daarin zegt: *slechts* niet te kunnen gelooven, of zoo iets nimmer gehoord te hebben, dan spreekt men zich zelven tegen. Wie iemand van logen beschuldigt, moet bewijzen; want dat SICAMBER niet gelooft is niet voldoende om het publiek ook niet te doen gelooven.

Wanneer men beweert, dat in den zin van eenige woorden eene tegenstrijdigheid gelegen is, ofschoon dezelve voor iederen schooljongen bevattelijk is, dan maakt men, indien men als recensent wil optreden, zich belagchelijk.

De schrijver der *Belangrijke tafereelen*, zegt: « *Boezemt uw voorkomen eenig ontzag in, dan komt gij er af door van verre of in het gezigt uitgejouwd of uitgelachen te worden; is dit echter het geval niet, zijt gij eenigzins mismaakt, of onderscheidt gij u door eene bijzondere kleeding, dan loopt gij gevaar om met drek naar het hoofd gesmeten te worden.* Dat is met andere woorden: *Ieder betaalt hier tol, doch het minst dezulken, wier voorkomen ontzag inboezemt.* Dit a gouverno voor hem die dezen zin niet vat, ofschoon er weinige zullen zijn.

Het is de taak van den romanschrijver, te leeren, te stichten, te vermaken, tot bevordering der goede zeden mede te werken en de menschen hunne dwalingen en gebreken onder het oog te brengen. Met het [illegible] van alle deze bedoelingen, is de opmerking van den schrijver ter neder gesteld, niet om de politie in het algemeen te bedillen. De schrijver heeft het niet persoonlijk ondervonden, Mijnheer de Geldersman! maar was er getuige van, dat een ander zulks te beurt viel; ofschoon hij gelooft, dat bij van andere achtingswaardige lieden geen uitzondering zou gemaakt hebben. Het is eene algemeene klagt, die alleen nimmer ter ooren van SICAMBER gekomen is.

SICAMBER beschuldigt ons van eene onwaarheid zonder grond, — Wij beschuldigen hem daarvan met alle regt. — Wie kan ons overtuigen, dat wij spreken van eene algemeen heerschende gewoonte, in de Geldersche steden? — Zonder twijfel geschiedt deze aantijging, om de regering in iedere Geldersche plaats tegen ons in het harnas te jagen, en dat is niet regtschapen: als men in het openbaar iemand aanvalt, moet men de waarheid spreken. Wij voor ons verklaren met deze aanmerking, geene steden als *Tiel*, *Bommel*, *Zutphen* enz. enz., waar eene zeer goede politie heerscht, bedoeld te hebben, en dezelve ook in geene deelen op alle kleine Geldersche steden toepasselijk is.

Omdat er in eenige kleine Geldersche steden vele ondeugende jongens zijn, die door de slappe politie niet genoeg worden in toom gehouden, vraagt SICAMBER

of wij tot middeleeuwsche duisternis en domheid zijn teruggekeerd. Dat heet ik overdrijven!

Indien wij SICAMBER in alles wilden antwoorden, zouden wij ons bestek te buiten gaan; wij eindigen dus met den wensch, dat de door ons gemaakte aanmerkingen, die wij in allen deele voor gegrond houden, dat gevolg moge hebben hetgeen wij er van hoopten, en dat het het spreekwoord: *Qui calceus convenit, illo utatur*, op SICAMBER niet van toepassing zijn moge.

H. C. DRESSELHUYS.

Eene Onwaarheid, of geene Onwaarheid.

Het publiek moge beslissen of de heer DRESSELHUYS waarheid sprak dan of SICAMBER waarheid in logen veranderde, toen de eerste zijne opmerking over de Geldersche steden ter nederstelde en de laatste zijne bedenkingen er over in de *Arnhemsche Courant* mededeelde. Daarom, zonder eenige verdere pleit-verontschuldiging of bitsche wederaanmerking, neemt SICAMBER de vrijheid de plaats uit het werk van den heer DRESSELHUYS, die hij eene onwaarheid acht te zijn, om welke beschouwing hij voor eenen onwaarheid sprekenden door den schrijver genoemd wordt, aan het publiek zelve mede te deelen, opdat het, grondig ingelicht, met onpartijdige oogen oordeele, en leere hoeveel recensenten, wier pen hekelachtig genoemd wordt, te vertrouwen zijn, en schrijvers te gelooven, die, in hunne eigenliefde gekwetst, niet te vreden zijn, ook bij eene gepaste aanmerking, voor zij in eene hevige antikritiek eenen vollen triumf wegdragen.

Wij willen ditmaal niet triumferen; maar, daar de strijd over waarheid en onwaarheid gevoerd wordt, *haar*, de heiligste vriendin der menschheid, zonder eenig tooisel of sieraad, aan het publiek voorstellen.

De woorden van den heer DRESSELHUYS op pag. 100 van zijne *Belangrijke tafereelen* luiden aldus:

« *In eenige Geldersche steden, is het eene ergerlijke gewoonte, dat geen vreemdeling « zich, aldaar kan bevinden, zonder op de openbare straat ten speelbal, aan het « gemeene volk, te verstrekken; ja, soms door hetzelve, grovelijk beleedigd te « worden. Boezemt uw voorkomen eenig ontzag in, dan komt gij er af, door van « verre, of in het gezigt, uitgefoteuwd en uitgelagchen te worden; is dit echter het « geval niet, zijt gij eenigzins misma akt, of onderscheidt gij u, door eene bij- « zondere kleeding, dan loopt gij gevaar, met drek naar het hoofd gesmeten te « worden; en hoewel deswege, reeds op verschillende plaatsen, herhaalde klagten « zijn ingekomen, schijnt het moeijelijk deze ongeoorloofde baldadigheid tegen « te gaan.*

Waterhoogte te Arnhem.

Den 14 April 3 El 4 Palm 5 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 5 D

Den 15 April 3 El 3 Palm 5 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 10 D

HET GEMEENTE-BESTUUR VAN DIDAM is voornemens, onder approbatie van Hun Edel Groot Achtbare, Heeren Gedeputeerde Staten dezer Provincie, op Zaturdag den 23sten April 1836, des voormiddags 11 uur, ten huize van den Kastelein *WILLEM KOK*, in *het Zwijnshoofd* aldaar, publiek te verpachten DEN OPBRENGST DER BRUG- EN WEG-GELDEN in den zoogenaamden *Tatelaar*, voor den tijd van drie achter een volgende jaren, aanvang nemende met primo Mei aanstaande.

Zullende intusschen de conditien van verpachting ter lezing liggen ten kantore van den Burgemeester, tot aan den dag der aanbesteding.

Didam, den 14. April 1836.

Het Gemeente Bestuur voornoemd,
G. J. VAN EMBDEN,
Voorzitter.

VERKOOPING
VAN
Aanzienlijke Landgoederen
IN
GELDERLAND.

De Notaris *PLIESTER*, residerende te *Zevenaar*, zal, ten verzoeke der eigenaren, in het openbaar verkoopen:

1o. De van ouds Adellijke of Riddermatige LANDGOEDEREN, *Ploen* en *Magerhorst*, gelegen bij het Dorp *Duiven in de Lijmers*, Kanton *Zevenaar*, 1½ uur van *Arnhem* en in de nabijheid van *Helo*, aan en bij *de Ploen*, met TUINMANSWONING, KOETSHUIS, STALLING en SCHUUR; het HUIS, *Magerhorst*; 2 BOUWHOEVEN; en 3 kleine HOFSTEDEN; voorts TUINEN, BOSCHJES, WANDELDREVEN, BOUW- en WEIDELAND, groot ruim 162 Bunders, waaronder ruim 102 Bunders Weideland, en daarvan ruim 78 Bunders van de 1ste Klasse, grootendeels in één blok gelegen; dan nog de PLOENSCHE TIEND, gaande over omstreeks 70 Bunders land, de vrij EIGEN REGTEN van beide Landgoederen in de JAGT VAN DE LIJMERS, VISSCHERIJ, KERKEBANKEN, BEPLANTINGEN op de Gemeente-wegen, en wat verder van ouds tot die goederen behoort; te zamen uitmakende een zoo vruchtbaar en rentegevend perceel als maar zelden kan voorkomen.

2o. Eene BOEREN-HOFSTEDE, genaamd *de Slangenburg*, gelegen onder *Doornenburg*, op den linker oever van het Pannerdensche Kanaal, bestaande uit HUIS en verdere GEBOUWEN, benevens ruim 41 Bunders TUIN, BOOMGAARD, BOUW- en WEIDELAND, zoo binnen- als buitendijks.

3o. Eene STEENBAKKERIJ met gemetselden OVEN; voorts het DROOGVELD en de daaraanschietende UITERWAARDSWEIDE, genaamd *de Kolksche weide*, gelegen onder *Doornenburg* aan het Pannerdensche Kanaal, groot ruim 5 Bunders.

4o. Een stuk BOUWLAND genaamd *de Krakedel*, groot ruim 2 Bunders, gelegen onder *Gent*, in *Overbetuwe*.

Alles breeder bij billetten omschreven.

De inzetting zal plaats hebben op den Huize *Ploen*, te *Duiven*, op Maandag den 16den Mei 1836, des voormiddags om 11 uren, en de toeslag 14 dagen later, zijnde Maandag den 30sten van die maand, ter zelfder uur en plaats.

De Conditien van verkoop zullen, 14 dagen voor den inzet, ter lezing liggen ten Kantore van voornoemden Notaris te *Zevenaar*, van wien, ook op *franco-brieven*, inlichtingen te bekomen zijn.

---

† † † Ter verdere opvoeding, behoorlijk onderwijs en liefderijke behandeling van een OUDERLOOS KNAAPJE, van ten naaste bij 6 jaren, wenschte men, op eene der gezondste plaatsen van ons Vaderland, gelegenheid te vinden bij fatsoenlijke lieden (bij voorkeur bij een' Onderwijzer) welke aannemen dit Knaapje (wiens opvoeding tot heden niet naar behooren geweest is) als eigen Kind te behandelen. — Degenen, welke genegen mogten zijn zich hier mede te belasten, gelieven hunne opgaven, met bepaling der som, in eens voor 't jaar, voor alle behoeften, welke voor de opvoeding en verzorging noodig mogten zijn, onder besloten Briefjes, Letter A. Z. franko in te leveren bij de Kantoor-Boekverkoopers *B. KRAMER en ZOON*, op het Rockin bij de Beurs, No. 127, te *Amsterdam*.

BOURICIUS,
Algemeene Postwagen-Diensten.

De dienst der Onderneming, die 's morgens ten 6 uren 30 minuten van *Arnhem*, over *Woudenberg*, naar *Amsterdam*, pleeg te vertrekken, gaat thans:

des morgens ten 7 uren van *Arnhem*,
« « 6 « « *Nijmegen*,

op en over *Wageningen*, naar *Utrecht*, *Amsterdam*, *Rotterdam*, *'s Hage* en *Breda* af.

Het vertrek over *Woudenberg*, naar de zelfde bestemmingen, heeft des avonds ten 11 uren plaats.

Arnhem, den 14den April 1836.

De Directeur,
W. CNOPIUS.

---

† § † De Ondergeteekende is van de *Frankforter Mis* teruggekeerd met een *uitmuntend* MAGAZIJN NIEUWE GALANTERIËN. Een bezoek van zijne geëerde Begunstigers zal hem bijzonder aangenaam zijn; te meer nu hij in de gelegenheid is, om de Goederen tot zeer civiele prijzen te verkoopen.

L. S. GOMPEN, *te Arnhem.*

GEBROEDERS STRAUSS,
Geëxamineerde Gezigtkundigen uit Aken,

Berigten het geëerde publiek, dat zij alhier gearriveerd zijn en 4 dagen zullen vertoeven in *het Zwijnshoofd*, bij den heer *SANDERSLEBEN*. Zij zijn voorzien van een groot assortiment WOLLASTANSCHE OOGENGLAZEN, voor bijziende en zwakke gezigten, welke de oogen niet alleen goed bewaren, maar zelfs de zwakste oogen versterken. Deze brillen zijn zeer nuttig bij avond, en zeer gemakkelijk voor Dames. Verder bezitten zij een aanzienlijk assortiment VERREKIJKERS, TOONEELKIJKERS en ZAKMIKROSCOPEN, die de voorwerpen honderdemalen vergrooten, à *f* 3 het stuk.

NB. Zoo den zij de [illegible] [illegible] [illegible] de meest geschikte Brillen voor de onderscheidene gezigten.

CHANGEMENT DE DOMICILE.

C. BOISACQ VAN DER HULST, *ci-devant Hôtel* de la Couronne à Anvers, *à l'honneur d'informer M. M. les Voyageurs, qu'il à repris l'Hôtel* d'Angleterre, *rue de l'Empereur No. 1336 precedemment tenu par Mme. Ve P. J. Loos, Salons, chambres à coucher, remis à neuf, Bains, Remises; et Table d'Hote à 2 en à 4 heures, diners particuliers à volonté. Il se recommande à son ancienne clientelle de la* Couronne, *ainsi qu'aux habitudes de l'Hôtel* d'Angleterre; *cette maison qui est considerablement agrandie, à aujourd'hui une entrée, rue du Kipdorp No. 1746, à proximité de la bourse, au centre des affaires, et du chemin de fer qui aboutit porte du Kipdorp. M. M. les Voyageurs trouveront cet Hôtel le premier placé sur leur route, de même que de la Hollande par l'entree rue de l'Empereur.*

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.